

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 57/2020
13.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Радомира Јовановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији К 199/18 од 06.08.2019. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 206/19 од 08.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 13.02.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији К 199/18 од 06.08.2019. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 206/19 од 08.11.2019. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у преосталом делу одбацује.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији К 199/18 од 06.08.2019. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од десет месеци. Окривљени је обавезан да Основном суду у Куршумлији на име судског паушала плати новчани износ од 5.000,00 динара у року од осам дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Кж1 206/19 од 08.11.2019. године, делимичним уважавањем жалбе браниоца окривљеног АА, првостепена пресуда је преиначена у погледу одлуке о казни, тако што је Виши суд у Прокупљу окривљеног за кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од пет месеци.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Радомир Јовановић, због повреда закона из члана 439. тачка 1) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће

окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио предметно кривично дело и одлучити да трошкови кривичног поступка као и трошкови на име састава захтева за заштиту законитости у износу од 33.000,00 динара, падају на терет буџетских средстава суда.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да изрека правноснажне пресуде не садржи све битне елементе који чине општа обележја кривичног дела везано за појам кривице у смислу члана 22. КЗ, односно да не садржи компоненту кривице која се односи на постојање свести код окривљеног да је његово дело забрањено а следствено томе, имајући у виду одредбу члана 14. став 2. КЗ, у конкретном случају нема ни кривичног дела.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, чини онај ко применом насиља, претњом да ће напасти на живот или тело или дрским или безобзирним понашањем угрожава спокојство, телесни интегритет или душевно стање члана своје породице. Из цитиране законске одредбе произлази да је за кривицу потребан умишљај, а да природа кривичног дела указује да је реч о директном умишљају.

Из чињеничног описа кривичног дела датог у изреци првостепене пресуде, произлази да је окривљени АА, критичном приликом у заједничкој кући у стању урачунљивости и са умишљајем, претио бившој супрузи ББ да ће напасти на њен живот и тело и тиме угрозио спокојство и телесни интегритет члана своје породице, на тај начин што је дошао до приземног дела куће где борави, ногом ударио у врата на спратном делу куће где живи оштећена, захтевајући да му отвори врата, што иста није учинила, након чега јој је претио да ће је заклати, убити и одробијати, при чему је био свестан свог дела и хтео његово извршење.

По налажењу овога суда, иако је тачан навод захтева браниоца окривљеног да у изреци првостепене пресуде у чињеничном опису кривичног дела није изричито наведено да је окривљени био свестан да је његово дело забрањено, неуношење формалне садржине овог елемента кривице у изреку не указује да код окривљеног није постојала свест о противправности дела, односно да нема кривице окривљеног за предметно кривично дело. Ово тим пре ако се има у виду да је окривљени сам навео да је већ одговорао за кривично дело насиље у породици који поступак је окончан применом института опортунитета, из чега произлази да је знао да је дело забрањено.

Како из објективних чињеница и околности означених у изреци које се односе на радњу извршења окривљеног која се састоји у угрожавању спокојства и

телесног интегритета члана своје породице упућивањем претњи оштећеној да ће напасти на њен живот и тело, тако и из описа субјективног односа окривљеног према извршеном делу – да је поступао у стању урачунљивости, да је био свестан свога дела и хтео његово извршење, произлази да је окривљени поступао са директним умишљајем који, по оцени овога суда у себи садржи и свест о забрањености предузетих радњи.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да се у радњама окривљеног АА, описаним у изреци првостепене пресуде стичу сва законска обележја кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, због чега су оцењени као неосновани наводи захтева браниоца окривљеног да дело за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом није кривично дело и да је побијаним пресудама на његову штету повређен закон из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане правноснажне пресуде донете и уз учињену повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, али истакнуту повреду закона не конкретизује.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради већ и указивање на то у чему се она састоји.

С обзиром на то да се у образложењу захтева браниоца окривљеног АА не наводи у чему се састоји истакнута повреда закона, а како Врховни касациони суд правноснажну одлуку и поступак који је претходио њеном доношењу испитује само у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости у смислу члана 489. став 1. ЗКП, и није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује, то је оцењено да захтев браниоца окривљеног АА у овом делу нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

